

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΜΙΣΕΛ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. 30 ετών.
ΕΡΡΙΚΟΣ. 13 ετών.

(Στην βεράντα ενός έξοχου σπιτιού που βλέπει σ' έναν ολιάνθιστο κήπο. Ο 'Αλβέρτος είναι ξαλωμένος σε μία πολυθρόνα. Ο 'Ερρίκος κάθεται κοντά του.)

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Θέλεις να μείνω μαζί σου. 'Αλβέρτε;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Βέβαια, μαζέ μου 'Ερρίκε... Θέλω πολύ να μείνεις μαζί μου... 'Ελα, κάθισε εδώ, κοντά μου, αδελφούλη μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Η μαμά έχει βγει έξω.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ναι... Με φίλησε πριν φύγει.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Είπε τόσο όμορφη μέρα σήμερα. Ο ήλιος λάμπει, τὰ λουλούδια ανθίζουν, τὰ πουλιά κελαιδούν...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ναι... Τό ξέρω...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μά πώς τὸ ξέρεις, αφού δεν βλέπεις;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τὸ αισθάνομαι...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πόσο θὰ ἤθελες νὰ ἐβλεπες... Ὡστόσο σὲ λυτάμια ποὺ δὲν βλέπεις. 'Αλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Βλέπω μὲ τὰ δικὰ σου μάτια. 'Ερρίκε μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ναι... Μά ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πάντα κοντά σου γιὰ νὰ σοὺ λέω τὸ βλέπω.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Πρέπει νὰ μὲνεις πάντα μαζί μου... Θέλεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Α! "Ὀχι!... Ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ φύγω μακριά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μά... ὅλοι οἱ μεγάλοι φεύγουν... Καὶ ὁ πατέρας δὲν εἶνε ποτὲ τὸ σπίτι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ὅστε λοιπὸν εἶνε ὥραια μέρα σήμερα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πολὺ ὥραια!... Τὸ περιβάλλον εἶνε γενναῖο λουλούδια. Ποτὲ δὲν εἶχε τόσα πολλὰ λουλούδια, ὅπως σήμερα. Καὶ πεταλοῦδες!... Πολλές, πολλές πεταλοῦδες! Τρυγίζουν ὅλο στὰ λουλούδια.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καὶ τὶ ἄλλο βλέπεις σήμερα; Λέγε μου. Μία μέρα δὲν θὰ εἶσαι πεῖρα κοντά μου γιὰ νὰ μοὺ λές τὸ βλέπεις.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Βλέπω τὴ μικρὴ λίμνη. Τὶ ὥραια ποὺ εἶνε. Λάμπει στὸν ἥλιο. Λάμπει σὸν τὸ γαλάζιο μεταξωτὸ φέρεμα τῆς Μάρθας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (μὲ βαθὺ πόνον).—'Αχ!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Γιατί ἀναστήναξες; Πονεῖς, 'Αλβέρτε;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Ὀχι... Δὲν πονῶ, ἀδελφούλη... Καὶ τὶ ἄλλο βλέπεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Βλέπω τὸ μεγάλο δέντρο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν λεῖνα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Δὲν ξέρω πὼς τὸ λένε. Εἶνε αὐτὸ τὸ δέντρο ποὺ στὸν κορμὸ του εἶνε χαραγμένο τὸ ὄνομα «Μ α ρ θ α». Τὸ χαραξεῖ ἐσὺ μ' ἕνα σφυρί, ὅταν ἴσους μικροί... Δὲν εἶνε ἔτσι;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Πὼς τὸ ξέρεις αὐτὸ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μοὺ τὸ εἶπεν ἡ Μάρθα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Πότε;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μία μέρα ποὺ ἦταν στὸν κήπο. Ἦταν καὶ ἡ μαμά ἐκεῖ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καὶ τὶ εἶπεν ἡ Μάρθα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Η μαμά εἶπε πρῶτα στὴ Μάρθα: «Τὸ καινένο μου τὸ παιδί, πόσο σ' ἀγαπᾷς ἀπὸ μαζὸς. Ἦταν μαθητὴς ἀκούα, δταν χάραξε μὲ τὸν σφυρί τὸ ὄνομά σου ἐδῶ...»

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καὶ ἡ Μάρθα τὴς ἀπάντησε;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Η Μάρθα εἶπε τότε: «ὦ, τότε εἴμαστε παιδιά, καὶ οἱ δύο μας...»

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (χαμογελώντας πικρά).—'Ετσι, εἶπε... 'Ερρίκε! Δὲν μοὺ λές... Τὰ γράμματα δὲν ἔχουν οὐδὲν καθόλου. Φαίνονται ἀκόμη καλά;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ναι... Ναι... Φαίνεται ὅτι τὰ ἔχεις χαραξεῖ πολὺ βαθεῖα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Ερχεται ἀκούα ἐδῶ ἡ Μάρθα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ὅλο καὶ πὸ σπάνια.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν ρωτᾷ τίποτε γιὰ μένα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Καμιά φορὰ λέει: «Ὁ καινένοσ δ' 'Αλβέρτοσ!...»

Μά ξέρεις, ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ πειά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί δὲν τὴν ἀγαπᾷς πειά;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πρῶτα μὲ κίτταξε πολὺ, μὲ φίλησε, στὰ μάτια πρὸ πάντων... Μοὺ ἔφερε καὶ γλυκά... Τώρα δταν ἐξθὴ δὲν μὲ χαιδεῖνε πειά, καὶ φεύγει γρήγορα, σὺν νὰ στενοχωριέται ἐδῶ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Αχ, Θεέ μου!... Δὲν μ' ἀγαπᾷ πειά καθόλου, καθόλου...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Δὲν μᾶς ἀγαπᾷ, 'Αλβέρτε μου...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καθὼς λένε, τὰ μάτια τοῦ 'Ερρίκου μοιάζουν μὲ τὰ δικὰ μου. Καὶ τὸσο καὶ ἡ Μάρθα δὲν θέλει οὐτὲ νὰ τὰ θυμᾶται τὰ μάτια μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Τὶ λές, ἀδελφούλη μου... Τὰ δικὰ μου μάτια εἶνε πολὺ ὥραια!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καὶ τὰ δικὰ μου ἦσαν τόσον ὥραια ἄλλοτε. Καὶ δὲν μοὺ λές, 'Ερρίκο... Εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἡ Μάρθα δὲν ἔρχεται πειά;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Εἶνε πολὺς καιρὸς. Ἀπὸ τότε ποὺ φοροῦσε τὸ γαλάζιο φέρεμα ποὺ μοιάζει μὲ τὴν λίμνη. Καὶ ἦταν ὡμορφη, πολὺ ὡμορφη. Σὺν νεράδια! Μὰ φαίνεται πὼς δὲν θάρθη πειά!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί; Πὼς τὸ ξέρεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Γιατί εἶπε στὴ μαμά πὼς θὰ φύγει. Θὰ πάη πολὺ μακριά. Θὰ πάη σ' ἕνα μέρος πολὺ μακρινὸ, μαζὺ μὲ τὸν ἀντρα τῆς.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (μὲ ἀγωνία).—Μαζὺ μὲ τὸν ἀντρα τῆς; Ὅστε παντρεύεται;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ναι... 'Αχ, μὰ πεταλοῦδα. Τὶ ὥραια ποὺ εἶνε!

Πέρασε ἀπὸ πολὺν καιρὸν μου... (Ὁ 'Αλβέρτος κλαίει σιωπηλά).

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Τὶ ὥραια πεταλοῦδα! Μὲ γτερά γυῖαζα! Σὺν τὸ φέρεμα τῆς Μάρθας. ('Εξαφρα ἀντιλαβάνεται τὸν 'Αλβέρτο νὰ κλαίη).

'Αλβέρτε, κλαίς; Γιατί; (Πηγαίνει κοντά του, τὸν χαιδεῖνε, τὸν φιλεῖ). Κλαίς, γιατί δὲν μπορεῖς νὰ ἴδῃς τὴν πεταλοῦδα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Ακουσε, μαζέ μου ἀδελφούλη... Δὲν εἶμαι ἐγὼ μόνον ποὺ δὲν βλέπω στὸν κόσμο. Εἶνε καὶ ἄλλοι πολλοί, ποὺ ἔθωσαν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ἄλλοι. (Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἔξαφρα σὺν ἀπὸ ἐνα ὑπερκοσμο φῶς).

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Δὲν σε καταλαβαίνω, ἀδελφούλη μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τὰ μάτια μου τὰ ἔχασα στὸν πόλεμο. Τὰ ἔχασα πολεμώντας γιὰ τὴν πατρίδα. Εἶνε πολλοὶ τυφλοὶ στὸν κόσμο ποὺ δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν παρηγοριά. Μά εἶνε καὶ πολλοὶ σὺν ἐμένα ποὺ μέρα σὸν σκατάδι τους εἶνε ἱερωμένοι καὶ ἔχουν μιά δύναμη ποὺ τοὺς συγκρατεῖ στὴ δυστυχία τους. Ναι, εἶνε στιγμὲς ποὺ κλαῖνε. Ἐτσι ὅπως ἔβλαψα πρὸ ὀλίγου ἐγὼ, μὰ πάλι γίνονται γενναῖοι καὶ σιωποῦν. Ὅταν θὰ μεγαλώσεις θὰ μὲ καταλάβῃς καλύτερα.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Αλβέρτε! Μὴν κλαίς. 'Εγὼ θὰ μείνω πάντα μαζί σου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Αν δὲν ἔδινά ἐγὼ τὰ μάτια μου, ὅπως ἄλλοι τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν πατρίδα, ἐσὺ, μαζέ μου 'Ερρίκε, δὲν θὰ ἦσουν τώρα στὴ ζωὴ, καὶ ἡ Μάρθα δὲν θὰ παντρεύταν. 'Αν δὲν πηγαῖνα νὰ θυσιάσω γιὰ τὴν πατρίδα, θὰ ἔβλεπα ἴσως, θὰ ἔβλεπα καὶ τὸν ἥλιο, καὶ τὰ λουλούδια καὶ τὴς πεταλοῦδες, μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ ἐβλεπες μ' ἐσὺ. Δὲν ξέρω ἂν θὰ μποροῦσε νὰ προχωρήσει πρὸς τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μὲ τὴν χαρὰ καὶ περηφάνεια ποὺ προχωρεῖς τώρα. Καταλαβαίνεις, μαζέ μου 'Ερρίκε; Γιὰ νὰ ἤξερετε ἴσως καὶ εἰρηναῖο ἐσὺ οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ μεγαλώσεις καὶ νὰ πηγαῖνε σὸ σχολεῖο, καὶ νὰ παίξῃς, καὶ γιὰ νὰ γίνῃς εὐτυχεμένος σὲ δὴ σου τὴν ζωὴ. Ἐπεσε ἐγὼ νὰ πολεμήσω καὶ νὰ τυφλωθῶ. Δὲν θὰ ἴπρηξε ἡ ἀγαπημένη μας Γαλλία, ἂν δὲν πηγαῖνα μὲ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦμε. (Σιγά). ὦ, πόσο ἡ αὐ-

ΕΡΡΙΚΟΣ.—'Αδελφούλη μου!... 'Αδελφούλη μου!...

τοῦθια εἶνε ἱερὴ! Πόσο δυνατὴ ἡ ἀναίσθητο τοῦ καθήκοντος! Πρὸ ὀλίγου ἔβλαψα... 'Αλλὰ τώρα νοιώθω ὅτι ἡ θυσία ἔβλεπε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Συγχόρως μὲ Θεέ μου, ἂν λιγογύγησα γιὰ μὴ στιγμὴ...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (σπρωκνόμενος καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν 'Αλβέρτο μὲ τὰ χέρια του ἀνοιχτά).—'Αδελφούλη μου!... 'Αδελφούλη μου!... Καταλαβαίνω! 'Εδῶσε τὰ μάτια σου γιὰ νὰ βλέπω μετὰ οἱ ἄλλοι! Γιατί δὲν μοὺ τὸ ἔλεγες τόσον καιρὸ; (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ). Τώρα σ' ἀγαπῶ περισσότερο. Τὰ μάτια σου μοὺ φαίνονται τὰ φωτεινότερα τὸν κόσμο, καὶ ἂς μὴ βλέπουν!... 'Α! δὲν θὰ φύγω ποτὲ ἀπὸ κοντά σου! Ὅστε δταν μεγαλώσω. Μόνον ἂν θὰ χρειαστῶ νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν πατρίδα, μόνον τότε θὰ φύγω κ' ἐγὼ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (ἀγκαλιάζοντας τὸν 'Ερρίκο).—Γλυκὸ μου ἀδελφάκα. 'Ας παρακαλέσουμε τὸν Θεό, νὰ μὴ χρειασθῇ πειά νὰ πολεμήσουμε... Φτάνει πειά ἡ δικὴ μας θυσία, γιὰ νὰ ζῆσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰρηναῖα, καὶ νὰ μὴ γίνῃ ποτὲ πειά πόλεμος...

